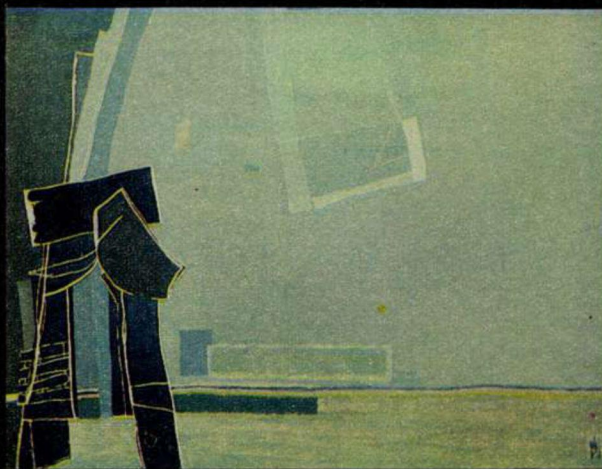

Kéri Imre
grafikus fülkéje

Váli Dezső:
Nap nap után

Bukta Imre: Villanypásztor

„JÁTSZANI IS ENGEDD...”

A Fiatal Művészek Stúdiójának kiállítása

Húszéves lett a harmincévesek stúdiója – a frissen végzett képző- és (újabb) iparművészek sajátos érdekvédelmi szerve s munkaközössége 1958 óta létezik. Jubileumi kiállításuk ezt az évfordulót ünnepli, nem annyira visszatekintve, mint inkább a mai fiatalok sokszínű útkeresését villantva fel szokatlan módszerrel. Néhányan kaptak egy-egy fülkét – boxot, ahogy mondják, de nevezhetjük akár „dühögő”-nek is –, ahol azt mutatták be, ami jöl-eseti, lett legyen az rengeteg használt villamosjegy, vagy gyertyalángtól elrepedt üveg. Érdekes módon az idősebbek tudnak igazán játszani, például Szabados Árpád. (Bár talán igazságtalan egy nevet kiemelni a sok közül.)

A Stúdió korábbi tárlatain mindig akadt „szakmai felfedezés” és „ideológiai botrány”, de többnyire a vakbélgyulladás-komolyság, a csendes unalom és a zsüri ízlésére kacsintó modor jellemezte az átlagot. A mostanira inkább a mindenáron való sziporkázás a jellemző. A zsüri helyett a fiatalok most mintha az utókorra, vagy legalábbis a napi kritika jeleseire kacsintának.

Erdős Júlia: Textilkompozíció

Kárpáti Tamás: Alkonyatkor

Váli Dezső baráti-ironikus felhívása R. Gy.-hez, P. Sz. J.-hez, és V. J.-hez – arasznyi négyzetekre fűrészelt, kb. 20 négyzetméternyi rossz táblaképéből rakjanak össze tetszés szerint jó művet – fölöttebb tanulságos. Én igazán becsülöm és szeretem a mai magyar műkritika e három jeles személyiségét, de ha művész volnék, bizony, elsősorban a saját véleményemre lennék kíváncsi.

Sajnos, épp a saját vélemény a „hiánycikk” ezen a kiállításon. Ne általánosítsunk: a szobrász Lőránt Zsuzsának, a grafikus Helényi Tibornak, Banga Ferencnek és néhány társuknak van véleménye a világról. De ők a kivételek. Egy-két évtizede Bernáthnál bernáthabb Bernáth-tanítványok töltötték meg a fal jó részét; most jobb-rosszabb reprodukciókból ismert, vagy külföldi utakon véletlenszerűen látott mai nyugati művek hazai variációi. Nézzünk szembe a ténnyel: az a mondani akarás, ami a sokkal nehezebb körülmények közt alkotó Kondor Bélát, Lakner Lászlót, vagy a korábbi Keserü Ilonát jellemezte, elvéve fedezhető csak fel a galériában. Sokkal ügyesebbek, tájékozottabbak, de kevésbé komo-

lyak és semmivel sem őszintébbek a mai fiatalok elődeiknél. „A tanulmány jellegű szabályos arckép ma olyan ritka madár, mint pár éve, mondjuk, egy tasiszta kép volt” – olvasom Vadas József kritikájában. Igen, pár éve egy, a lelke mélyén éppen „tasiszta” korszakában levő fiatal nem mert így festeni, mert attól tartott, hogy visszadobja a zsüri – és nem vitatom: joggal tartott ettől –, ezért inkább portrét festett némi tasiszta háttérrel (így születnek az öszvér-alkotások); most viszont fordult a kocka – mintha félnének a fiatalok, hogy nem lesznek elég modernek a pályatársak, a kritika vagy az utókor szemében. Egyik változat sem lelkesítő.

Ennek ellenére, azt hiszem, a mostani optimizmusom sugallja. Ma „virágzik minden virág”. Nem mindegyiknek élvezem az illatát. Van, amelyik szagtalan. Van, amelyik mintha vágott lenne, és rég nem cserélték vázájában a vizet. De ez az állapot még mindig sokkal, sokkal jobb, mint az, amikor az ember orrát egy halom rózsába ütik bele. A kötelezően előírt rózsának ugyanis inkább a tövisét érezzük, mint az illatát.

Sz. A.

Lőránt Zsuzsa:
Veronika – Művésznő –
Úszólecke

KEKESDY KÁROLY FELVETELI

